

VALLANKUMOUKSEN ENSIMMÄINEN VOITTO

Geneve, marraskuun 1 (lokakuun 19) pnä.

Maanantaina myöhään illalla lennätin toi Euroopalle tiedon tsaarin lokakuun 17 päivän manifestista. „Kansa on voittanut. Tsaari on antautunut. Itsevaltius on lakannut olemasta”, tiedoitti „*Times'in*” kirjeenvaihtaja. Toista puhuivat Venäjän vallankumouksen kaukaiset ystävät, jotka lähettivät Baltimoresta (Pohjois-Amerikka) sähkeen „Proletarille”: „onnittelemme Venäjän vallankumouksen ensimmäisen suuren voiton johdosta”.

Tämä jälkimmäinen tapahtumien arvio epäilemättä osuu paljon enemmän oikeaan. Meillä on täysi syy juhlia. Tsaarin tekemä myönnytys on todellakin vallankumouksen mitä suurin voitto, mutta tämä voitto ei vielä läheskään ratkaise koko vapauden kohtaloa. Tsaari ei ole vielä läheskään antautunut. Itsevaltius ei ole vielä suinkaan lakannut olemasta. Se on vain perääntynyt ja jättänyt taistelutantereen viholliselle, se on perääntynyt poikkeuksellisen vakavassa taistelussa, mutta se ei ole vielä läheskään lyöty hajalle, se kokoaa vielä voimiaan, ja vallankumouksellisen kansan täytyy vielä ratkaista monia mitä vakavimpia taistelutehtäviä viedäkseen vallankumouksen todelliseen ja täydelliseen voittoon.

Lokakuun 17 päivä piirtyy historiaan Venäjän vallankumouksen eräänä suurena päivänä. Maailmassa ennennäkemätön yleiskansallinen lakko oli kehittynyt huippuunsa. Sankarillisen solidaarisuuden vallassa Venäjän kaikilla kolkilla nousseen proletariaatin voimakas käsi oli pysähtänyt koko teollisen, kaupallisen ja valtiollisen elämän. Maa oli jähmettynyt paikoilleen myrskyn edellä.

Milloin yhdestä, milloin toisesta suurkaupungista saatiin viestejä, toinen toistaan hälyyttävämpiä. Sotaväki alkoi horjua. Hallitus pidättyi rankaisutoimenpiteistä, vallankumoukselliset eivät ryhtyneet avoimiin, vakaviin hyökkäyksiin, mutta kapina murtautui luonnonvoimaisesti joka paikkaan ja kaikkialle.

Ja viime hetkellä tsaarihallitus teki myönnytyksen käsitäten, että purkaus on väistämätön, että tsaarihallitus ei enää missään tapauksessa, millään ehdolla pysty saavuttamaan täydellistä voittoa, mutta täydellisen tappion se saattaa vallan hyvin kärsiä. „Ensin tulee verenvuodatus ja sitten perustuslaki”, kerrotaan Trepovin sanoneen. Perustuslain kiertämättömyydestä, jopa nykyisen kapinan tukahduttamisen tapauksessa, ei enää voinut olla mitään epäilystä. Ja hallitus laskelmoi, että parempi on olla riskeeraamatta vakavalla ja yleisellä verenvuodatuksella, sillä kansan voittaessa tsaarivalta tulisi lakaistuksi pois kokonaan.

Me tunnemme vain mitättömän pienen osan niistä tiedoista, jotka olivat maanantaina, lokakuun 17 p:nä, keskittyneet hallituksen käsiin ja pakottaneet sen luopumaan epätoivoisesta taistelusta sekä tekemään myönnytyksen. Paikallisten ja keskuksen viranomaisten kaikkien ponnistusten tarkoituksena oli pysähdyttää tietojen anto kapinan uhkaavasta kasvusta tai karsia noita tietoja. Mutta sekin niukka, satunnainen, karsittu aineisto, joka on päässyt tunkeutumaan Euroopan lehdistöön, ei jätä pienintäkään epäilystä siitä, että se on ollut todellinen kapina, joka pystyy synnyttämään kuolemankauhua tsaarissa ja tsaarin ministereissä.

Tsarismin ja vallankumouksen voimat ovat tasaantuneet, kirjoitimme me viikko sitten nojautuen ensimmäisiin tietoihin yleisvenäläisestä poliittisesta lakosta. Tsarismi ei enää kykene tukahduttamaan vallankumousta. Vallankumous ei vielä kykene nujertamaan tsarismia. Mutta tuollaisen voimien tasapainon vallitessa kaikkalainen viivyttely uhkasi tsarismia mitä suurimmalla vaaralla, sillä viivyttely synnytti kiertämättä horjuntaa sotaväessä.

Kapina kiihtyi. Veri virtasi jo Venäjän kaikilla kolkilla. Kansa taisteli barrikadeilla Räävelistä Odessaan saakka, Puolasta Siperiaan saakka. Sotaväki voitti erillisissä pienissä kahakoissa, mutta samaan aikaan alkoi tulla viestejä

uudesta, ennennäkemättömästä ilmiöstä, joka osoitti selvästi itsevaltiuden *sotilaallista* voimattomuutta. Ne olivat viestejä tsaarin sotaväen *neuvotteluista* kapinaan nousseen kansan kanssa (Harkov), viestejä sotaväen *poisviemisestä* kaupungeista (Harkov, Rääveli) *ainoana* rauhallisuuden palauttamisen keinona. Kapinaan nousseen kansan kanssa neuvottelemisen, sotajoukkojen poisvieminen on lopun alkua. Ne osoittavat paremmin kuin mitkään selittelyt, että sotilasviranomaiset tunsivat olonsa äärimmäisen horjuvaksi. Ne osoittavat, että tyytymättömyys sotaväen keskuudessa oli saavuttanut todella peloittavat mittasuhteet. Erinäisiä uutisia ja huhuja pääsi ulkomaiseenkin lehdistöön. Kievisssä pidätettiin sotilaita, jotka olivat kieltäytyneet ampumasta. Puolassa oli samanlaisia tapauksia. Odessassa pidettiin jalkaväkeä kasarmeissa, koska pelättiin viedä sitä kaduille. Pietarissa alkoi ilmeinen kuohunta laivastossa ja ilmoitettiin kaartin olevan aivan epäluotettava. Mustanmeren laivaston suhteen ei tähän saakka ole ollut mahdollisuutta saada selville oikeaa totuutta. Jo lokakuun 17 p:nä sähköissä tiedoitettiin, että huhu tämän laivaston uudesta kiihtymis-tilasta kiertää itsepintaisesti, että viranomaiset, jotka ovat panneet liikkeelle kaikki keinot ehkäistäkseen tapahtumia koskevien uutisten leviämisen, kaappaavat kaikki sähköet.

Kun vertailee näitä kaikkia irrallisia tiedoituksia, niin ei voi tehdä muuta johtopäätöstä, kuin että itsevaltiuden asema jo puhtaasti sotilaalliseltakin näkökannalta oli epätoivoinen. Erillisiä leimahduksia se vielä tukahdutti, sen sotaväki valtasi vielä barrikadeja milloin siellä, milloin täällä, mutta nämä erilliset kahakat vain lietsoivat kiihtymystä, vain lisäsivät suuttumusta, vain lähensivät entistä voimakkaampaa yleistä purkausta, ja sitähan hallitus juuri pelkäsikin, koska se ei enää luottanut sotaväkeen.

Vihollinen ei ottanut vastaan vakavaa taisteluhaastetta. Vihollinen perääntyi jättäen taistelutantereen vallankumoukselliselle kansalle,—vihollinen perääntyi uusiin asemiin, jotka tuntuivat siitä paremmin linnoitetuilta ja joihin se toivoo voivansa koota luotettavampia voimia, liittää ne yhteen ja innostaa niitä, valita paremman ajan hyökkäystä varten.

Koko joukko verrattain „puolueettomia” lausuntoja Euroopan porvarillisessa lehdistössä vahvistaa tällaisen arvion suuresta lokakuun 17 päivästä.

Toisaalta Euroopan porvaristo hengähtää rauhallisesti. Tsaarin manifesti lupaa välittömän perustuslain: Duuma saa lainsäädäntöoikeudet, yksikään laki ei voi tulla voimaan, ellei se saa kansanedustajain hyväksymistä, on säädetty ministerien vastuuvollisuus, on annettu kansalaisvapaudet, henkilöllinen koskemattomuus, omantunnon-, sanan-, kokoontumis- ja yhdistymisvapaus. Pörssikin kiihuhtaa osoittamaan suurempaa luottamusta Venäjän finansseihin. Viime aikoina laskenut Venäjän arvopaperikurssi nousee. Ulkomaalaiset pankkiirit, jotka pakenivat vallankumouksellisesta Pietarista, lupaavat palata kahden viikon kuluttua. Perustuslaki näyttää Euroopan porvaristosta takaavan sellaiset „rauhanomaiset” pienet myönnytykset, jotka vallan hyvin tyydyttävät omistavia luokkia, eivätkä samaan aikaan salli vallankumouksellisen proletariaatin hankkia „liian paljon” vapautta.

Mutta toisaalta liberaalisetkaan porvarit eivät voi olla näkemättä, että tsaarin manifesti sisältää pelkkiä sanoja, pelkkiä lupauksia. Kuka nyt uskoisi pelkkiin lupauksiin? Eivätköhän mahtane olla pilkantekoa kaikki nuo fraasit henkilöllisestä koskemattomuudesta ja sananvapaudesta, kun vankilat ovat vielä tupaten täynnä niin sanottuja poliittisia rikollisia, kun sensuuri on yhä vain olemassa? Keitä ne henkilöt ovat, jotka rupeavat panemaan täytäntöön tsaarin lupausta? Witten ministeristökö, johon huhujen mukaan kuuluvat Kuzmin-Karavajev, Kositsh ja Koni? Se ei ole edes liberaalisen porvariston ministeristö. Se on vasta vain liberaalisen *byrokratian* ministeristö, byrokratian, jonka taantumuksellinen hovikopla on jo niin monta kertaa voittanut. Onko kansa tosiaankin vuodattanut vertaan taistelussa vapauden puolesta jättäytyäkseen noiden liberaalisten byrokraattien varaan, jotka rajoittuvat pelkkiin sanoihin ja lupauksiin?!

Ei, tsarismi ei ole vielä läheskään antautunut. Itsevaltius ei ole vielä läheskään kukistunut. Vallankumouksellisen proletariaatin täytyy käydä vielä useita suurtaisteluja, ja ensimmäinen voitto auttaa sitä liittämään voimansa yhteen ja värväämään itselleen uusia taisteluliittolaisia.

„Jo itse vapausasian menestys”, kirjoitti „Times'in” kirjeenvaihtaja manifestin julkaisemispäivänä, „vain kannustaa taantumuksellisia aineksia uuteen toimintaan, ja niin kauan kuin armeija on entisten päällikköjensä vallassa, ei

Venäjä voi olla turvattu *pronunciamento'n* * mahdollisuudelta". „On vielä kyseenalaista, ehkäpä pakollisesta myönnytyksestä, jonka hallitus teki vallankumouksen ollessa kuumimmillaan, saattaa tulla vallankumouksen uuden ponnistuksen signaali?" „Ei ole tietoa siitä, onko byrokratia lyöty pois linnoituksestaan vai onko se ainoastaan perääntynyt etulinjoiltaan", sanovat porvarilliset optimistit, vaikka tosiasiat osoittavatkin selvästi, että itsevaltiuden „linnoitus" on vielä täysissä voimissaan.

Myönnytyksen pakollinen luonne on tehnyt eniten levottomiksi maltilliset porvarit. Ranskan vallassaolevan rahäsäkin äänenkannattaja, sanomalehti „Temps" ** oli hirveän kiihtynyt „anarkian" johdosta, se sätti ja parjasi yleisvenäläisen poliittisen lakon järjestäjiä ja osanottajia. Nyt tämä lehti, joka sinänsä on tyytyväinen tsaarin perustuslaillisiin lupauksiin, huomauttaa levottomana: „Sen sijaan, että tsaari olisi toiminut omasta aloitteestaan, hän yksinkertaisesti allekirjoitti liberaalisen opposition „evästyksset". Se on huono tapa, joka lyö johdonmukaisiin reformeihin pakko-reformin leiman, jonkin irrallisen, äkillisen reformin leiman. Tämä tapa tekee hallituksen itsensä vastakohtaksi ja pal-kitsee väkivallan. Onnettomuudeksi on liian selvää, että asia oli todellakin mennyt pitkälle, että muuta ulospääsyä ei ollut siitä umpikujasta, johon hallitus oli ajettu. Unoh-takaamme siis pikemmin tämän antautumisen luonne — antautumisen ei ainoastaan perustuslaillisten edessä, noiden maltillisten ihmisten edessä, joiden neuvoa pitäisi ennen kaikkea seurata, vaan antautumisen lakon edessä, antautumisen vallankumouksen edessä".

Ei, herrat porvarit, työläiset eivät unohda milloinkaan tsaarin antautumisen pakollista luonnetta! Työläiset eivät unohda milloinkaan, että ainoastaan voimalla, organisaationsa, yksimielisyytensä, joukkosankaruutensa voimalla he valloittivat tsarismilta manifestipaperiin kirjoitetun vapauden tunnustamisen ja valloittavat vapauden todellisuudessaakin.

Ylempänä sanoimme, että vihollinen on perääntynyt ja jättänyt taistelutantereen vallankumoukselliselle proletariaatille. Nyt meidän täytyy lisätä: perääntyvän vihollisen

* — sotilasvallankaappauksen. *Toim.*

** — „Aika". *Toim.*

takaa-ajo jatkuu tarmokkaasti. Maanantaina, lokakuun 17 pnä, ilmestyi tsaarin manifesti. Tiistaina, 18 pnä, ilmestyi — kuten Wolfin tietotoimisto tiedoittaa — Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen manifesti, joka ilmestyi tavattoman suurena painoksena Pietarissa. Manifestissa sanotaan, että tsaarin manifestin julkaiseminen ei laisinkaan lopeta proletariaatin taistelua. Proletariaatin taktiikkana pitää olla niiden oikeuksien hyväksikäyttäminen, jotka sen iskujen painostuksesta on annettu, työväen kokousten järjestäminen lakon jatkamiskysymyksen ratkaisemista varten, miliisin järjestäminen vallankumouksellisten oikeuksien suojelemista varten, täydellisen amnestiavaatimuksen esittäminen. Kansankokousten sosialidemokraattiset puhujat vaativat perustavan kokouksen koollekutsumista. Lennätintietojen mukaan lakkokomitea¹¹⁴ vaatii amnestiaa ja perustavan kokouksen viipymätöntä koollekutsumista yleisen ja välittömän äänioikeuden pohjalla.

Vallankumouksellinen vaisto johdatti Pietarin työläisten mieleen heti oikean tunnuksen: taistelun tarmokas jatkaminen, uusien, valloitetujen asemien käyttäminen rynnistykseen jatkamiseen, itsevaltiuden todelliseen hävittämiseen. Ja taistelu jatkuu. Kokouksia on alettu pitää useammin ja ne ovat käyneet väkirikkaammiksi. Ilo ja oikeudenmukainen ylpeys ensimmäisen voiton johdosta eivät haittaa voimien uutta järjestämistä vallankumouksen viemiseksi päätökseen. Vallankumouksen menestys riippuu vieläkin laajempien kansankerrosten saamisesta vapauden puolelle, näiden joukkojen valistamisesta ja järjestämisestä. Työväenluokka todisti jättiläismäiset voimansa yleisvenäläisellä poliittisella lakolla, mutta kaupunkilaisproletariaatin takapajuisten kerrosten keskuudessa meidän on tehtävä vielä paljon työtä. Luodessamme työväenmiliisiä, tuota vallankumouksen ainoaa luotettavaa tukea, valmistautuessamme uuteen ja vielä päättäväisempään taisteluun, kannattaessamme vanhoja tunnuksiamme meidän on myös kiinnitettävä erikoista huomiota armeijaan. Sen riveihin on tsaarin tekemän pakollisen myönnytyksen täytynyt tuoda eniten horjuntaa, ja nyt, vetäessämme sotamiehiä työläisten kokouksiin, voimistaessamme agitaatiota kasarmeissa, laajentaessamme yhteyksiä upseereihin meidän on rinnan työväen vallankumousarmeijan luomisen kanssa luotava tietoisten vallankumouksellisten kaadereita sotaväessäkin,

joka vielä eilen oli ehdottomasti tsaarin sotaväkeä ja joka nyt on muuttumaisillaan kansan sotaväeksi.

Vallankumouksellinen proletariaatti on saanut aikaan sotaväen neutralisoinnin lamauttamalla sen yleislakon suurina päivinä. Nyt sen on saatava aikaan sotaväen täydellinen siirtyminen kansan puolelle.

Vallankumouksellinen proletariaatti on vienyt kaupunkivallankumouksen ensimmäiseen suureen voittoonsa. Sen pitää nyt laajentaa ja syventää vallankumouksen perustaa levittämällä vallankumousta kyliin. On nostettava talonpoikaisto vapausasian tietoisien puolustamisen tasolle, on vaadittava mitä vakavimpia toimenpiteitä talonpoikaiston hyväksi, on valmistettava maaseutuliikettä, joka yhdessä edistyneimmän kaupunkilaisproletariaatin kanssa tekisi lopun itsevaltiudesta ja valloittaisi täydellisen ja oikean vapauden,— sellainen on nyt päiväjärjestyksessä oleva Venäjän sosialidemokratian tehtävä.

Vallankumouksen menestys riippuu proletariaatin ja talonpoikaiston niiden joukkojen määrästä, jotka nousevat puolustamaan sitä ja viemään sitä päätökseen. Vallankumouksellinen sota eroaa muista sodista siinä, että se ammentaa itselleen pääreservin vihollisensa eilisten liittolaisten leiristä, tsarismmin eilisten kannattajien leiristä tai sellaista ihmisten joukosta, jotka ovat kulkeneet sokeasti tsarismmin perässä. Ja yleisvenäläisen poliittisen lakon menestys antaa talonpojan ajatuksille ja sydämelle enemmän kuin millaisten tahansa manifestien ja lakien sekavat sanat.

Venäjän vallankumous oli juuri ja juuri alkanut kehittyä, kun koko poliittisen näyttämön etualan jo valtasivat liberaaliset porvarit, niin kuin asia oli vuosi sitten.

Vallankumous nousi jaloilleen, kun tammikuun 9 päivänä astui esiin kaupungin työväenluokka.

Vallankumous saavutti ensimmäisen voiton, kun Venäjän kaikkien kansojen proletariaatti nousi yhtenä miehenä ja ravisteli tsaarin valtaistuinta, jonka takia ovat kaikki kansat ja eniten kaikkien kansojen työtätekevien luokat saaneet kärsiä sellaisia lukemattomia onnettomuuksia.

Vallankumous tekee selvän vihollisesta ja pyyhkäisee pois maankamaralta verisen tsaarin valtaistuimen, kun työväki nousee vielä kerran ja vie mukanaan myös talonpoikaiston.

Ja edelleen — edelleen Venäjän vallankumouksella on olemassa vielä reservi. Ne ajat, jolloin kansat ja valtiot saattoivat elää erillään toisistaan, ovat menneet menojaan. Katsokaa: Eurooppa on jo levoton. Sen porvaristo on hämmingin vallassa ja valmis antamaan miljoonia ja miljardeja, kunhan vain tulipalo Venäjällä saadaan sammumaan. Euroopan sotilasvaltakuntien vallanpitäjät suunnittelevat sotilaallisen avun antamista tsaarille. Wilhelm on jo lähettänyt muutamia risteilijöitä ja kaksi miinalaivadivisioonaa välittömien yhteyksien järjestämistä varten saksalaisten sotahullujen ja Pietarhovin välille. Euroopan vastavallankumous ojentaa kättään Venäjän vastavallankumoukselle.

Koettakaa, koettakaa, kansalainen Hohenzollern! Meilläkin on Venäjän vallankumouksen eurooppalainen reservi. Tämä reservi on kansainvälinen sosialistinen proletariaatti, kansainvälinen vallankumouksellinen sosialidemokratia. Koko maailman työväki tervehtii liikutetun ihastuneena Venäjän työväen voittoa ja tajuten sen kiinteän yhteyden, mikä on olemassa sosialismin kansainvälisen armeijan osastojen välillä, valmistautuu itsekkin suureen ja ratkaisevaan taisteluun.

Te ette ole yksin, koko Venäjän työläiset ja talonpojat! Ja jos onnistutte suistamaan alas, lyömään loppuun saakka ja tuhoamaan maaorjuus-, poliisi-, tilanherra- ja tsaari-Venäjän tyrannit, niin teidän voittonne on oleva merkinä koko maailman taistelulle pääoman hirmuvaltaa vastaan, taistelulle työtätekevien täydellisen, ei ainoastaan poliittisen, vaan myös taloudellisen, vapautuksen puolesta, taistelulle ihmiskunnan pelasfamiseksi kurjuudesta, taistelulle sosialismin toteuttamisen puolesta.

„Proletari” № 24.
marraskuun 7 (lokakuun 25) pnä 1905

Julkaistaan „Proletari” lehden
tekstin mukaan